

(een)

De ochtend nadat erkend wonderkind Colin Singleton zijn highschooldiploma had ontvangen en voor de negentiende keer was gedumpt door een meisje dat Katherine heette, ging hij in bad. Colin ging altijd het liefst in bad; een van zijn algemene levensstrategieën was nooit iets staand te doen als je er ook bij kon gaan liggen. Zodra het water heet werd klom hij in de kuip en ging toen met een vreemd lege uitdrukking op zijn gezicht zitten kijken hoe het water hem opnam. Het kroop omhoog langs zijn benen, die gekruist in de badkuip opgevouwen lagen. Hij zag wel in, al was het vaag, dat hij te lang en te groot voor die badkuip was; hij leek een bijna-volwassene die speelde dat hij nog een kind was.

Terwijl het water over zijn magere maar ongespierde maag begon te spetteren, dacht hij aan Archimedes. Toen Colin een jaar of vier was had hij een boek gelezen over Archimedes, de Griekse filosoof die toen hij in bad ging zitten ontdekte dat vo-

lume gemeten kon worden door waterverplaatsing. Bij die ontdekking zou Archimedes ‘Eureka!’¹ hebben geroepen en toen naakt door de straten zijn gerend. In het boek stond dat veel belangrijke ontdekkingen een ‘eurekamoment’ bevatten. En omdat Colin zelfs toen al heel graag belangrijke ontdekkingen wilde doen, vroeg hij zijn moeder ernaar toen ze die avond thuiskwam.

‘Krijg ik later ook een eurekamoment, mama?’

‘O liefje,’ zei ze en ze pakte zijn hand. ‘Wat is er met je?’

‘Ik wil een *eurekamoment*,’ zei hij, zoals een ander kind zou hebben gezegd dat het zo graag een Teenage Mutant Ninja Turtle wilde hebben.

Ze drukte de rug van haar hand tegen zijn wang en glimlachte, met haar gezicht zo dicht bij het zijne dat hij koffie en make-up rook. ‘Natuurlijk, Colin, lieverd. Natuurlijk krijg je dat.’

Maar moeders liegen. Dat hoort bij het vak.

Colin ademde diep in en liet zich zakken, zodat hij kopje-onder ging. *Ik huil*, dacht hij. Hij opende zijn ogen en tuurde door het prikkende zeepwater. *Ik voel me huilerig, dus ik zal wel huilen, maar dat kun je onmogelijk zien omdat ik onderwater ben*. Toch huilde hij niet. Vreemd genoeg was hij te neerslachtig om te huilen. Was de pijn te erg. Het leek wel alsof zij het deel van hem dat huilde had meegenomen.

Hij trok de stop uit het bad, stond op, droogde zich af en kleedde zich aan. Toen hij de badkamer uit kwam, zaten zijn ouders samen op zijn bed. Het was nooit een goed teken als zijn

---

¹ Grieks: ‘Ik heb het gevonden.’

ouders allebei tegelijk in zijn kamer waren. In de loop der jaren had dat betekend:

- 1 Je oma/opa/tante-Suzie-die-je-nooit-hebt-ontmoet-maar-neem-maar-van-mij-aan-dat-ze-lief-was-en-o-wat-naar is dood.
- 2 Je laat je door een meisje dat Katherine heet van je studie afhouden.
- 3 Baby's worden gemaakt door iets te doen wat je later wel spannend zult vinden maar wat je nu eigenlijk alleen maar afschuw zal inboezemen, en mensen doen ook wel eens iets waar lichaamsdelen om baby's te maken aan te pas komen maar zonder dat ze er baby's mee maken, bijvoorbeeld elkaar zoenen op plaatsen die niet in het gezicht zitten.

Het betekende nooit:

- 4 Terwijl je in bad zat heeft er een meisje opgebeld dat Katherine heet. Ze heeft er spijt van. Ze houdt nog steeds van je en heeft een vreselijke vergissing begaan en zit nu beneden op je te wachten.

En toch, hij kon er niets aan doen, toch hoopte Colin dat zijn ouders in zijn kamer zaten om hem iets te vertellen wat in die vierde categorie viel. In het algemeen was hij pessimistisch van aard, maar voor Katherines scheen hij een uitzondering te maken: hij dacht altijd dat ze bij hem terug zouden komen. Het gevoel dat hij van haar hield en dat zij van hem hield kwam weer boven en hij proefde de adrenaline al achter in zijn keel; misschien was het niet afgelopen en misschien kon hij

haar hand weer in de zijne voelen en haar luide, schelle stem horen, die zich in bochten wrong om fluisterend ik-hou-van-je te zeggen, zo heel vlug en heel zacht als ze dat altijd had gezegd. Ze zei *ik hou van je* alsof het een geheim was, een immens geheim.

Zijn vader stond op en deed een stap in zijn richting. ‘Katherine heeft mijn mobieltje gebeld,’ zei hij. ‘Ze maakt zich zorgen om je.’ Colin voelde zijn vaders hand op zijn schouder, en toen kwamen ze allebei naar voren, en toen stonden ze met hun armen om elkaar heen.

‘We zijn erg ongerust,’ zei zijn moeder. Ze was een kleine vrouw met bruin, krullend haar waar aan de voorkant één witte lok in zat. ‘En stomverbaasd,’ vervolgde ze. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Dat weet ik niet,’ zei Colin zacht in zijn vaders schouder. ‘Ze had gewoon... ze had genoeg van me. Ze was het zat. Dat zei ze tenminste.’ En toen stond zijn moeder op en werd er een heleboel omhelsd, overal armen, en zijn moeder huilde. Colin maakte zich uit al die armen los en ging op zijn bed zitten. Hij voelde een overweldigende behoefte hen onmiddellijk zijn kamer uit te krijgen, alsof hij zou ontploffen als ze niet weggingen. Letterlijk. Ingewanden tegen de muren, zijn wonderkindhersen overal op zijn sprei.

‘Tja, op een gegeven moment moeten we er maar eens voor gaan zitten om je opties in te schatten,’ zei zijn vader. Daar kwam zijn vader altijd mee aan: dingen inschatten. ‘Niet dat ik er meteen iets positiefs in wil zien, maar het lijkt er nu wel op dat je deze zomer tijd over hebt. Een zomercursus op North-western misschien?’

‘Ik moet echt even alleen zijn, vandaag bedoel ik,’ antwoordde Colin. Hij deed zijn best om kalmte uit te stralen zodat ze weg zouden gaan en hij niet zou ontploffen. ‘Dus kunnen we dat inschatten morgen doen?’

‘Natuurlijk, liefje,’ zei zijn moeder. ‘We zijn de hele dag thuis. Kom jij maar gewoon beneden wanneer je dat wilt, en we houden van je en je bent zo bijzonder, Colin, je mag echt niet toelaten dat je daar door dat meisje anders over gaat denken, want je bent de meest fantastische, briljante jongen –’ Op dat moment schoot de meest fantastische, briljante, bijzondere jongen zijn badkamer in en kotste zijn maaginhoud uit. Een ontploffing, zou je kunnen zeggen.

‘O, Colin!’ riep zijn moeder.

‘Ik wil alleen maar alleen zijn,’ riep Colin weer vanuit de badkamer. ‘Toe nou.’

Toen hij eruit kwam, waren ze weg.

De volgende veertien uur las Colin, zonder op te houden voor eten, drinken of nog meer overgeven, steeds weer opnieuw zijn jaarboek, dat hij nog maar vier dagen geleden had gekregen. Afgezien van de gebruikelijke jaarboekonzin stonden er tweeënzeventig handtekeningen in. Twaalf mensen hadden alleen een handtekening gezet, zesenvijftig hadden het over zijn intelligentie, vijftentwintig zeiden dat ze wilden dat ze hem beter hadden gekend, elf zeiden dat het leuk was geweest om bij Engels met hem in de klas te zitten, zeven noemden de woorden ‘*sfincter pupillae*’² en maar liefst *zeventien* eindigden met

---

² Meer hierover later.

‘Stay cool!’ Colin Singleton kon net zomin cool *blijven* als een blauwe vinvis mager kon *blijven* of Bangladesh rijk kon *blijven*. Hij nam maar aan dat die zeventien mensen een geintje maakten. Daar bleef hij een poosje over nadenken, en hij vroeg zich af hoe vijftientig klasgenoten – en met sommigen van hen had hij twaalf jaar op school gezeten – in vredesnaam konden wensen dat ze hem ‘beter hadden gekend’. Hadden ze dat niet eerder kunnen bedenken?

Maar het grootste deel van die veertien uur las hij steeds weer opnieuw wat Katherine XIX erin had geschreven:

Col,

Op alles wat we samen gedaan hebben. En op alles wat we nog gaan doen. En daarbij fluister ik weer en weer en weer en weer: ikhouwanje.

Voor altijd samen!

je K-a-t-h-e-r-i-n-e

Na verloop van tijd vond hij zijn bed te comfortabel voor zijn gemoedstoestand en dus ging hij op zijn rug en met gespreide benen op de vloerbedekking liggen. Hij maakte anagrammen van ‘voor altijd samen’ tot hij er een vond die hem wel aanstond: *lijden voor ’t saam*. En toen bleef hij daar liggen lijden voor ’t saam en herhaalde in gedachten steeds weer haar briefje, dat hij intussen uit zijn hoofd kende, en wilde eigenlijk huilen, maar voelde alleen maar die pijn in zijn maag. Huilen voegt iets *toe*: huilen is jou plus tranen. Het gevoel dat Colin had was gruwelijk tegengesteld aan huilen. Het was jij min iets. Hij moest steeds maar denken aan dat ene regeltje – voor

altijd samen – en voelde dan die brandende pijn vlak onder zijn ribbenkast.

Het deed evenveel pijn als het ergste pak slaag dat hij ooit had gehad. En reken maar dat hij er veel had gehad.

(twee)

Zo bleef het pijn doen tot iets voor tien ’s avonds, toen een nogal dikke, harige jongen van Libanese origine zonder kloppen Colins kamer binnen kwam vallen. Colin draaide zijn hoofd en keek met samengeknepen ogen naar hem op.

‘Wat krijgen we nou?’ vroeg Hassan. Hij schreeuwde bijna.

‘Ze heeft me gedumt,’ antwoordde Colin.

‘Dat heb ik gehoord. Hoor eens, *sitzpinkler*,³ ik zou je dolgraag troosten, maar op dit moment zou ik met mijn blaasinhoud een brandend huis kunnen blussen.’ Hassan liep snel langs het bed en opende de badkamerdeur. ‘God, Singleton, wat heb jij gegeten? Het stinkt naar... AAAH! KOTS! KOTS! IIIIEE!’ En terwijl Hassan krijsde, dacht Colin: *O ja. De wc. Had moeten doorspoelen.*

---

³ Een populair Duits woord voor ‘watje’, dat letterlijk ‘een man die zittend plast’ betekent. Die rare Duitsers hebben ook overal een woord voor.

‘Neem me niet kwalijk als ik ernaast ben gegaan,’ zei Hassan toen hij terugkwam. Hij ging op de rand van het bed zitten en schopte zachtjes tegen Colins uitgestrekte lichaam. ‘Ik had twee fugging handen nodig om mijn neus dicht te houden, dus Thunderstick kon alle kanten op zwiepen. Een machtige zwen-gel, die fugger.’ Colin lachte niet. ‘God, je moet er wel slecht aan toe zijn, want a) Thunderstickmoppen zijn mijn beste materiaal en b) wie vergeet er nou zijn eigen braaksel door te spoelen?’

‘Ik wil alleen maar ergens diep wegkruipen en doodgaan.’ Colin sprak zonder hoorbare emotie in de crèmekleurige vloerbedekking.

‘Uh-oo,’ zei Hassan, langzaam zijn adem uitblazend.

‘Alles wat ik wilde was dat zij van me hield en dat ik iets zinvols met mijn leven kon doen. En kijk nou eens. Ik bedoel, kijk nou eens,’ zei hij.

‘Ik kijk al. En ik moet toegeven, *kafir*,⁴ wat ik zie bevalt me niks. Wat ik ruik trouwens ook niet.’ Hassan ging achterover op het bed liggen en liet Colins ellende even in de lucht hangen.

‘Ik ben... ik ben een mislukkeling. Stel je voor dat dit het was? Stel je voor dat ik over tien jaar ergens aan een fugging bureau stom cijferwerk zit te doen en baseballstatistieken uit mijn kop leer zodat ik in mijn fantasie een onoverwinnelijk team kan samenstellen en dat ik haar niet heb en nooit iets belangwekkends doe en volkomen waardeloos ben?’

Hassan ging overeind zitten en zette zijn handen op zijn

---

⁴ ‘Kafir’ is een niet-aardig Arabisch woord dat ‘niet-moslim’ betekent en meestal als ‘ongelovige’ wordt vertaald.

knieën. ‘Kijk, daarom moet je nou in God geloven. Omdat ik niet eens verwacht ooit een bureau te *hebben*, en toch ben ik gelukkiger dan een varken in een berg stront.’

Colin zuchtte. Hoewel Hassan zelf niet zo *erg* gelovig was, probeerde hij vaak uit gekheid Colin te bekeren. ‘Ja hoor. Geloof in God. Dat is een goed idee. Ik zou ook graag geloven dat ik op de donzige rug van reuzenpinguïns de ruimte in kon vliegen om zonder zwaartekracht met Katherine XIX te neuken.’

‘Ik ken niemand die het zo hard nodig heeft in God te geloven als jij, Singleton.’

‘Nou, en wat *jij* nodig hebt is naar college gaan,’ sputterde Colin. Hassan kreunde. Hij was een jaar eerder van school gekomen dan Colin en had ‘een jaar vrijaf genomen’, ook al was hij op de Loyola University in Chicago toegelaten. Omdat hij zich voor het komend najaar ook nog nergens voor had ingeschreven, zag het ernaar uit dat zijn ene jaar vrijaf er binnenkort twee zouden worden.

‘Schuif het nou niet naar mij,’ zei Hassan met een glimlach. ‘Ik ben niet degene die te ver heen is om van de vloer op te staan en zijn eigen kots door te spoelen, man. En weet je waarom niet? Omdat ik die God heb.’

‘Hou toch op met proberen me te bekeren,’ kreunde Colin, die er niet om kon lachen. Hassan sprong op, ging schrijlings op Colin zitten, drukte zijn armen tegen de vloer en begon te schreeuwen: ‘Er is geen god dan God en Mohammed is Zijn profeet! Zeg me na, sitzpinkler! *La ilaha illa-llah!*’⁵ Colin begon

---

⁵ De islamitische geloofsbelijdenis in het Arabisch: er is geen god dan God.